

hed i Ministeriets Hænder, naar det viser sig, at det bruger sin Myndighed paa en Maade, der i Virkeligheden i saa høj Grad berettiger den offentlige Mening til at føle sig opskræmt og ubeskyttet.

Hvis det er saaledes, at denne Sag ikke kan oplyses til Bunds, skal man sige det og tage Konsekvenserne deraf. Men det virker ikke heldigt paa den offentlige Mening, at der kommer en Redegørelse, som siger, at det er en Redegørelse til Bunds, og det ogsaa fra anden Side hævdes, at nu er Sagen fuldt oplyst, naar det dog samtidig paa afgørende Punkter maa siges, at der mangler Oplysninger om visse Ting, som kunde være af Interesse: den formaaende Mellemand mellem Konsul Hansen og Ministeriet, Ministeriets egne Embedsmænds Optræden, som Generalkonsul Johan Hansen omtaler i sine Bemærkninger, hans Samtale med Departementschef Clan, hvor det heller ikke er blevet tilstrækkeligt oplyst, hvorfor Departementschefen har udtalt sig saa svævende og ubestemt, at Generalkonsulen deri har ment at kunne se et Forsvar for sin saakaldte gode Tro og sin Opfattelse af, at der ikke i denne Sag var noget virkelig lovstridigt eller for Landet skadeligt. Enten maa alle saadanne Ting oplyses, eller ogsaa maa man ganske bestemt sige: Sagen er en Gang for alle afgjort, vi oplyser ikke mere derom. Og saa maa man tage Konsekvenserne. Disse Konsekvenser er, at man maa bære sin Dom, den rent personlige Dom over, hvad der her er sket, noget mere i sit stille Sind. Det er ikke for at holde en Haand over eller undskyldte disse to Mænd, men det er for det danske Folks egen Følelse af Ret til at dømme, at vi ikke nogen Sinde maa glemme dette, at enhver, der anklages, har Ret til at forsvare sig. Denne Ret har Ministeriet ved sin Handlemaade berøvet disse to Mænd, og den administrative Vilkaarlighed er traadt i Domstolens Sted. Og i et Øjeblik og i en Tid, hvor vi har saa overordentlig megen Trang til at føle gensidig Trykthed, er denne Vilkaarlighed af en overordentlig stor og vidtrækkende Skadelighed. Den højtærede Minister sagde ved Forelæggelsen af det oprindelige Lovforslag, at der skulde vises baade Omsigt og Omhyggelighed. Det angik vel sagtens Overvejelserne af, hvilke Forbud der skulde udstedes, hvorimod intet Menneske faldt paa, at der ved disse Love skulde gives en større Adgang for den administrative Vilkaarlighed til at træde i Domstolens Sted. Naar vi nu

gaar med til at forhøje de Straffe, der kan idømmes, gør vi det ganske sikkert fra alle Sider med en yderligere Henstilling til Ministeriet om vel at forstaa den Grænse, der skiller mellem de forskellige Myndigheder. Vi giver Ministeriet Myndighed til at udstede Forbud. Vi giver Domstolene Myndighed til at ikende større Straf, men vi giver ikke Ministeriet en eneste Smule større Myndighed til at sætte sig i Stedet for Domstolene. Det er Kærnepunktet i denne Sag, og det er det, som det drejer sig om at rejse en Protest mod. Vi forlanger, at naar der foreligger en Forseelse af den Art, som vi mener at have Anledning til at tro foreligger, skal den gennem Samfundets Retsorganer stemples saa alvorligt, at vi ogsaa faar Ret til at udtale den Dom, som vi alle føler Trang til at udtale. Men paa den anden Side forlanger vi, at de, der kan blive Genstand for en saadan Dom, ogsaa skal have Adgang til det Forsvar, som vi ikke nægter nogen, og til at nyde godt af den Tvivl, som altid tilkommer den, der er anklaget. Denne Retsbevidsthed kan vi i Tider som disse ikke give Afkald paa, og vi ønsker at understrege, at den er Forudsætningen for, at vi lægger en saadan forøget Myndighed i Ministeriets Haand.

Første Viceformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Præstø Amts 3de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Andreasen: Jeg tillod mig før at afbryde den sidste ærede Taler (Starcke) med den Bemærkning, at de to omtalte Herrer selv har tilstaaet. I øvrigt maa jeg sige, at efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte denne Sag, blev hans Fremstilling fra Begyndelsen til Enden en eneste Undskyldning for de to Personer, hvis Handlinger jeg mener ikke er blevet stemplet for haardt. Men jeg maa tilstaa, at jeg ved at høre dette filosofiske Foredrag er blevet meget betænkelig ved at give min Stemme til et Ændringsforslag, der er stillet til Finanslovsforslagets anden Behandling, om at yde 1,000 Kr. i 3 Aar til det ærede Medlem til hans moralsk-filosofiske Arbejde. Thi er det Filosofi, som vi hørte i Dag, er Filosofi Vrøvl, og er det Moral, er det efter min Mening den skændigste Umoral.

Første Viceformand (K. M. Klausen): Folketingsmanden for Svendborg Amts 4de